

A csillagok alatt

Érzem az éji várost.
a kőmellvéden át,
lámpák ikráit, kelyheit,
csillámok rézporát.

Mérthogy a csonthéj-foghatót
őrizni nem tudom?
Agyam dióin egymásba roppan
remény és tilalom,

Ott lent a megformált anyag
enyém. Nem idegen.
Fejemben mégis, mért zsiszeg
a széthullt végtelen?

Pórusok szomja, kínja,
parázsló indulat,
irgalmat mégis mért keres
a csillagok alatt, —

hisz irdatlan tökélyük
hazug: nem győz
és nem veszít,
míg élni-múltni hagyja
földön fogant
véletlen ikreit.

8

A titok földेरül

Bujócskáztunk a jegyző udvarán.
A kreolarcú lány,
névszerint Oláh Júlia,
minden ok nélkül odaszökött
a fához, ahol álltam.

Két szeme széncsilláma körül,
homloka, arca: hevített zománc, —
nyaka, mezítlen karja, válla,
haja, az ajkak
nyúló sima szirma,
forró árammal volt tele.

Hát mégis létezik az Éden?
A kihívás titkos hatalma?

Különös volt és máig szokhatatlan,
akár vizen a vulkán,
mint bordák kosarából
kiszökkenő kebel.